

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÈS

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΩΝ ΙΣΠΑΝΙΔΩΝ

ΑΤΑ τις άρχες του Δεκεμβρίου, ένα σύνταγμα Γάλλων δραγόνων μπήκε στο Ταραζόνε της Ισπανίας.

Ήσαν κάπου πεντακόσιοι στρατιώτες θλιβεροί, μά κι' άφθοιοι, δεκατισμένοι από τις ένεδρες. Οί περισσότεροι άπ' αυτούς φαινότουσαν γέροι, τόσα είχαν υποφέρει. Είχαν πολεμήσει σ' όλη την Εύρώπη και ήσαν οί παλαιόμαχοι της Μεγάλης Στρατιάς.

Όταν ο συνταγματάρχης τους πρόσταξε «Άλτ!» στάθηκαν στην πλατεία της αγοράς, ανάμεσα στά χαμηλά σπίτια. Όλη η πόλις φαινόταν νεκρή γύρω τους και κανένας θόρυβος δέν ακουγόταν έκτός από τον άνεμο που ούρλιαζε καθώς κατέβαινε από τό θουνό.

— Έμπρός ! φώναξε ο συνταγματάρχης. Νά ψάξετε τά σπίτια !

Ό άξιωματικός αυτός ήταν τουλάχιστον τριάντα χρόνων, λεπτός και ξανθός. Όλη του ή επιδερμίδα, όση φαινόταν τουλάχιστον — τό πρόσωπό του και τά χέρια του — ήταν γεμάτη από ούλες ένδόξων πλήγων.

Ένώ οί δραγόνοι έφριχναν τώρα κάτω τις πόρτες των σπιτιών, αυτός έστριβε τό λεπτό του μουστάκι. Σε λίγο τους είδε νά τραβούν έξω άπ' τά σπίτια γυναίκες, γέροντες και παιδιά που είχαν άμπαρωθή μέσα σ' αυτά τρομαγμένοι.

— Βάλτε τις κοπέλλες και τις νέες γυναίκες χωριστά ! πρόσταξε ο συνταγματάρχης.

Κι' όσο οί δραγόνοι άνοιγαν τά σπίτια, τόσο περισσότερο γινόταν τό πλήθος των γυναικών.

— Κανένας άντρας δέν φαίνεται πουμενά, είπε κάποιος άξιωματικός.

— Διάβολε ! πυροτέρησε κάποιος άλλος. Οί άνδρες θάγουν πάει να μās στήσουν καρτέρι στο σαράγγι. Άς φυλαχτομμε την ώρα που θά φύγουμε από δώ...

Τόσος, οί δραγόνοι συγκέντρωναν τις γυναίκες κατά κοπάδια. Ήσαν γυναίκες κάθε τάξεως και κάθε ηλικίας, μά έβασαν χωριστά τις νέες και χωριστά τις γρηές. Στο πρόσωπο των γυναικών αυτών ζωγραφιζόταν τό πιο τρομερό μίσος κατά των Γάλλων και φαινότουσαν έτοιμες νά χυθούν με τά νύχια τους έναντίον τους.

— Τελειώσατε ; ρώτησε σέ λίγο ο συνταγματάρχης. Όλες ή γυναίκες είναι εδώ ;

— Όλες.

— Καλά !... Πηγαίνετε τώρα νά φέρετε όσο μπορείτε περισσότερα ψαλλίδια.

Άμέσως καμμιά δεκαριά άνδρες μπήκαν μέσα στά σπίτια, όδηγούμενοι από τρεις κοπέλλες που φαινότουσαν λιγώτερο μασιασμένες άπ' τις άλλες, και δέν άργησαν νά ξαναγουρίσουν, έφωδισαμένοι με αρκετά ψαλλίδια.

Τότε ο συνταγματάρχης πλησίασε τις γυναίκες, έπιασε μία άπ' τά μαλλιά και δείχνοντας στους στρατιώτες του τις άλλες φώναξε:

— Κόψτε τους τά μαλλιά ! Σε όλες !... Χωρίς καμμιά έξαιρεσι...

Καθώς έλεγε τά λόγια αυτά χαμογελοοσε μ' ευχαρίστησι. Πήδησε κατόπιν επάνω στο έθλογο του κι' άρχισε νά κυτάζει τις γυναίκες.

Η Ισπανίδες μαντεύοντες την τιμωρία που θά τους επέβαλλαν, ρίχτηκαν άπάνω στους δραγόνους, προτιμώντας νά πεθάνουν παρά νά ύποστούν τον έξευτελισμό αυτό. Μά εκείνοι τις άρπάζαν με δύναμι και τις κρατούσαν ακίνητες, ένώ άλλοι συνάδελφοί τους τους έκοθαν με τά ψαλλίδια τους τά μαλλιά, τά πλούσια σπανιόδικα μαλλιά τους που έπεφταν καταγής τοφρες-τοφρες !...

Τοό κάκου ούρλιαζαν και ξεφώνιζαν ή δυστυχισμένες... Ό συνταγματάρχης περιμενε, άκίνητος άπάνω στο έθλογο του, νά κοπούν τά μαλλιά των χιλίων περίπου αυτών γυναικών.

— Τελειώσατε ; ρώτησε σέ λίγο.

— Όλα είναι έτοιμα, συνταγματάρχη μου, του άπάντησε κά-

ποιος γηραιός λοχαγός ποκίθε αυτή τη στιγμή τά δόλωμαυρα μαλλιά μιάς νέας λιποθυμισμένης και σωριασμένης στο έδαφος. Ή κομμένες κόμες ήσαν πεισμένες καταγής, όμοιες με μαύρα έρπετά και ένα άρωμα δυνατό, ένα άρωμα άπέραντα γλυκό έβγαине άπ' αυτές.

— Δραγόνοι, πρόσταξε τότε ο συνταγματάρχης, κρεμάστε αυτά τά μαλλιά στις περικεφαλαίες σας !...

Ένα γέλιο ύπελειώτο διέτρεξε τις τάξεις των Γάλλων δραγόνων. Όλοι συγρόνως ώρμησαν άπάνω στά κομμένα μαλλιά και καθώς ήσαν άφθονα, κάθε δραγόνας έπηρε τά δικά του. Ύπήρχαν εκεί παιδιάστικα μαλλιά, μαλλιά κοριτσιών και μαλλιά γυναικών μεστωμένων...

Τό θράδυ έπεφε...

Μέσα στο σπενό άγχινοδόλημα ενός μελαγχολικού κόκκινου ήλιου, όλοι αυτοί οί άνδρες έμοιαζαν τώρα με φαντάσματα κ' ή κόμες που κυλούσαν από τις περικεφαλαίες τους ήσαν όμοιες με κρήνες μαύρου αίματος.

Σέ λίγο μάλιστα, όταν οί δραγόνοι ανέθηκαν στά έθλόγά τους, τό θέαμα που παρουσίαζαν ήταν ύπέροχο... Όλων τά πρόσωπα ήσαν περήφανα κι' ένα δυνατό άρωμα έβγαине από τά γυναικεία μαλλιά που ανέμιζαν στά κρήνη τους.

Ό συνταγματάρχης τράθηξε τό σπαθί του ! έτοιμάστηκε να διατάξη τό σύνταγμα νά ξεκινήσει, όταν μιά γυναικεία θεικής ώμορφίας φάνηκε στην πλατεία...

Η γυναικεία αυτή ελεγε μιά πλούσια ξανθή κόμη κι' ένα πρόσωπο που φανέρωνε την άριστοκρατική καταγωγή της.

Τράθηξε κατ' ευθείαν προς τον συνταγματάρχη, στάθηκε μπροστά του και του φώναξε

— Είμαι ή δούκισσα Πία ντέλλα Τόρε !... Ό σύζυγός μου σκοτώθηκε πολεμώντας έναντίον σας !... Σας ήξερα γενναίους, αλλά αυτό που κάνετε σήμερα ήταν άτιμο. Φοτού σας !...

Κι' έφτυσε τό Γάλλο συνταγματάρχη στο πρόσωπο.

— Κόψτε της τά μαλλιά !... ούρλιαξε εκείνος, κατάχλωμος άπ' την ντροπή του...

— Όχι, δέν θά ύποστώ ποτέ ζωντανή αυτόν τον έξευτελισμό ! φώναξε ή νέα γυναίκα.

Και με μιά άστράπαισα κίνηση, πριν ακόμα οί Γάλλοι προφτάσουν νά την πιάσουν, τράθηξε ένα έγχειρίδιο που τό είχε κρυμμένο στον κόρφο της και τό κάρφωσε στο στήθος της !...

Ό συνταγματάρχης στάθηκε με μιά στιγμή άφωνος. Έπειτα έβγαλε την περικεφαλαία του και ψιθύρισε:

— Αυτές ή Ισπανίδες είναι πιο γενναίες από τους Ισπανούς ! Άν δέν ήσαν αυτές θά είχαμε κατακτήσει πρό πολλού τη χώρα τους...

GEORGES D' ESPARBÈS

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ν τ ε κ λ α ρ α σ ι ό ν :

— Δεσποίνες δέν έχω τό θάρρος νά σας τό πώ: την πρώτη φορά που σας είδα...

— Έ, λοιπόν, μιλήστε...

— ...Την πρώτη φορά που σας είδα, δεσποίνες... γλύστρησα κι' έσπασα τό πόδι μου !

Έ κ δ ι κ ή σ ι μ ι ά φ ο ρ ά .

Ό σύζυγος. — Ό φλάκς ύποστηρίζει ότι μπορούσε νά με παραμερήσει και νά σέ παντρευθ ή εκείνος, αν τό ήθελε.

Η σ ύ ζ υ γ ο ς . — Καί γιατί δέν τό έκανε ;

Ό σ ύ ζ υ γ ο ς . — Ήθελε νά μ' έκδικηθ ή .

Ζ ή τ η μ ε ύ π ο μ ο ν ή ς .

— Έπί είκοσι δόλοκληρα χρόνια εργαζόμαι ύπό τάς διαταγές του Ιδίου προϊσταμένου.

— Αυτό δέν είναι τίποτα. Έγώ την έρχόμενη έβδομάδα γιορτάζω τους άργυρούς γάμους μου.